



שוב בקר. וערב. ובלקר. וערב.  
 פתחי משקני מתהפכת התרב.  
 ה פ אין יוצא ואין בא —  
 אדם גרש. ואלהים נחבא.  
 רק אנכי לבדי. אנכי היא חנה.  
 גדולה ופורה ארצי הרחבה.  
 עוד הבקר הרציפה לי שפע טובה:  
 עמסו ענפים  
 שזיפים  
 תפוחים  
 ומתק צופים  
 בפרחים.  
 רגני השרפים  
 נחם  
 וצפים  
 חגים ושחים  
 מלאכים.  
 גן עדני האביר: שמחתי המיתרת  
 ציפה ונזופה עמדי היא נותרת —  
 מלקטת פגרים וקוצים לצטרת.  
 בני בני. מי ידבר בעדם!  
 יצאוני יצא אלהים ואדם  
 ועל פתחי מתהפכת התרב.

## מסיבה

זצאתי לחדר הסמוך להיטיב תלמל בשצרי  
וכאת אחרי. בנדך פקליט-לא-נגן  
ונשכח. ידי צמודות חזק. נשמתי צמקות  
בסלון רעד האור בפנסי הגן.  
אתה הולך אלי. וכבר קרבת כה  
ידי מפרקיהן אליך נשאפות —  
איך גדל החדר וצמק ביגנו.  
מסביב רקדו בבות חרסינה עם פסלי-נגר  
צל רצפה מתרוממת ושוקצה חליפות  
מבצע הלק בצנינו.  
הפריכים על השלחן יצידו כי אספתי פני  
ומגע שפתיך החם החטיא את שולי שמלתי.